

REINA CRISPIJN

Bittere chocolade

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Het heldere voorjaarslicht viel door het half-ronde etalageraam naar binnen. De sierlijke glas-in-loodbloemenrand vormde een kleurrijk tapijt op de lichtgranieten winkelvloer. Voorzichtig schoof Lucie van den Homburg een blad bonbons in een vitrine en deed daarna het glazen deurpaneel dicht. Nog even keek ze naar de zacht glanzende lekkernijen van chocola in diverse tinten, variërend van wit en kastanjebruin tot diepbruin en puur zwart. Haar diepste verlangen was werkelijkheid geworden: een eigen speciaalzaak waarin ze haar zelfgemaakte bonbons kon verkopen.

Het was woensdagmiddag, de enige middag dat Lucie zelf in de winkel stond in plaats van het winkelmeisje.

Woensdagmiddag... Een lichte opwinding maakte zich meester van haar. Zou die man nog komen? Hij was nu al vier keer geweest. Lucie kende zijn naam niet, maar als iemand haar zou vragen om hem te beschrijven, dan

zou er geen detail overgeslagen worden. De onbekende was lang met een zachtmoedig gezicht, warmbruine ogen en haar dat in lichtbruine krullen over zijn voorhoofd viel. Zijn stem was donker en zacht, maar als hij in vervoering raakte over de smaak van een bonbon ging de klank iets omhoog en tuimelden de woorden als een soort waterval over haar heen. Zijn bezoeken aan de winkel namen niet veel tijd in beslag, maar als hij wegging, was Lucie nog lange tijd in een buitengewoon opgewekte stemming. Nee, bezwoer ze zichzelf, dat gevoel had niets te maken met verliefdheid. Geen haar op haar hoofd die erover piekerde haar echtgenoot in te wisselen voor iemand anders. Jan van den Homburg was haar grote liefde die ze door dik en dun trouw zou blijven. Maar de man die elke woensdagmiddag de winkel binnenstapte, maakte van die aardige en soms ook wel wat overdreven opmerkingen. Als ze een vergelijking moest trekken tussen hem en haar echtgenoot, leek hij wel wat op een bontgekleurde, exotische vogel die voorkwam in de tropen, terwijl haar Jan meer op een Hollandse, weldoorvoede huismus leek. Als Lucie haar man naar zijn mening vroeg over een nieuwe bonbon, prop-

te hij hem in zijn mond, kauwde erop, slikte hem meteen door en zei op welwillende toon: 'Mooi spul, Luus, en het smaakt nog lekker ook.' Alsof het hem elke keer weer meeviel dat de smaak aangenaam, zo niet heerlijk was. Jan had weinig waardering voor het kunstenaarschap van zijn echtgenote. Niet omdat hij jaloers was, tenminste dat zei hij, maar hij zag gewoon de waarde er niet van in. Dat het best een aardige cent opleverde, verbaasde hem nog steeds.

Nee, dan de bezoeker van de woensdagmiddag. Die werd helemaal dichtertlijk als hij zo'n zelfde bonbon met een bedachtzame beweging in zijn mond stak, nadenkend proefde, zijn ogen tot spleetjes kneep en vervolgens de complimentjes als kleurige confetti over haar heen strooide. 'Mevrouw, u hebt zichzelf weer meesterlijk overtroffen. Deze bonbon streelt mijn tong alsof de engeltjes eroverheen rollebollen. Wat een smaak en wat zien ze er weer exquis uit. Hulde.' Vaak noemde hij ook nog een land of streek waaruit de bonbon afkomstig kon zijn.

Die zachte, diepe, donkere stem met zijn strelende woorden omhulden Lucie zoals gesmolten chocolade een pralinevulling.

De eerste keer dat hij zijn lofprijzingen uitte, was ze bijna doodgegaan van verlegenheid en ze wist daarna geen woord meer uit te brengen. De kleuren sloegen haar aan alle kanten uit, maar hij deed, heel kies, net of hij haar blozen niet zag en bekeek aandachtig de bonbons op de etagère die op de toonbank stond. Gelukkig dat er niet meer klanten in de winkel waren. Bij zijn tweede bezoek was ze iets meer verdacht geweest op zijn uitbundige complimenten en lukte het haar om het akelige blozen enigszins onder controle te houden. Toen hij voor de derde keer in de winkel kwam en zijn waardering omzette in bloemrijke taal, vond ze de complimenten alleen maar aangenaam en natuurlijk ook wat overdreven. Zo uitgesproken hoorde Lucie ze niet elke dag.

Meestal kwam hij om een uur of drie. Gewoonlijk waren er dan weinig klanten in de winkel. En als er al klanten stonden, liet hij hen charmant voorgaan tot de winkel leeg was en hij al zijn aandacht kon wijden aan de bonbons... en aan Lucie.

De woensdag was de leukste en opwindendste dag van de hele week. De komst van de onbekende bezoeker inspireerde Lucie tot

het maken van nieuwe bonbons. Sinds de regelmatige bezoeken van de man zonder naam deed Jans achteloosheid er niet meer toe. Het oordeel van de charmante bezoeker was belangrijker. Dat kwam omdat hij de tijd nam om werkelijk de bonbon te proeven en vervolgens er zich een mening over te vormen.

Millo Hermsen stopte heel langzaam de bonbon in zijn mond. Hij deed zijn ogen dicht. ‘Ik proef... het warme Brazilië... kaneel... en ananas... en... het lijken wel stukjes macadamia. Is het macadamia?’ vroeg hij toen hij zijn ogen opende en Lucie aankeek. Vanaf de eerste keer dat hij haar zag, was hij geraakt door haar argeloze, viooltjesblauwe ogen en haar open houding. Waar kwam je in zijn wereld nog blozende vrouwen tegen? En gelukkig was ze geen graatmagere presentatrice – aten die meiden alleen maar slablaadjes? – maar was ze wat aan de mollige kant. Millo hield van mollige vrouwen.

Lucie knikte. ‘Ik heb de vulling gemaakt van piepkleine stukjes gesuikerde ananas en macadamia met sinaasappellikeur en room die ik eerst in een vormpje van witte chocolade heb gegoten en daarna met een laagje donke-

re chocola en stukjes karamel heb afgewerkt,' legde ze ijverig uit.

De man zuchtte diep. 'U hebt magische handjes, mevrouw. Hoe heet u eigenlijk?'

'Lucie... Lucie van den Homburg,' antwoordde Lucie.

'Mijn naam is Millo Hermsen.' De man stak zijn hand naar Lucie uit, die hem enigszins verlegen schudde. 'Wacht, hier is mijn kaartje. Ik vind dat we elkaar voortaan wel met je en jou kunnen aanspreken.'

Lucie knikte en nam het kaartje aan. Dat zou ze straks op haar gemak lezen.

'Ben je getrouwd?' informeerde Millo.

Lucie knikte. 'Met Jan,' zei ze.

'Ach, wat een bevoorrecht man om een vrouw te hebben die zulke heerlijke, tongstrelende bonbons maakt,' zei Millo glimlachend.

Jammer dat Jan dat nou niet inzag, vond Lucie. Dan zou het leven er toch een stuk opwindender uitzien.

Millo kocht zijn wekelijkse portie bonbons, die door Lucie verpakt werd in een prachtig bonbondooosje dat met een zijden lint werd dichtgeknoopt.

Daarna nam hij afscheid. 'Dag, Lucie met je toverhanden. Tot over een week,' zei hij bui-

gend. Toen liep hij de winkel uit.

Lucie keek hem na tot hij verdween om de hoek van de Singelgracht. ‘Lucie met je toverhanden,’ mompelde ze. Kijk, zoiets romantisch zou Jan van zijn lang zal ze leven niet zeggen. Jammer dat een week soms zo lang duurde. ‘Nee, Luus,’ sprak ze zichzelf opeens hardop toe. ‘Nu ga je te ver. Het is gewoon leuk als hij komt en niets meer. Hij is wat romantisch van aard. Die overdreven complimentjes horen bij zijn natuur. Je hoeft er niets achter te zoeken en je mág er ook niets achter zoeken.’ Ze stak haar hand in de zak van haar witte jasje en haalde het kaartje, dat hij haar had gegeven, eruit. Zacht mompelend las ze: ‘Millo Hermsen... Oudezijds Voorburgwal... Amsterdam... producer en tv-presentator.’ Hij werkte dus bij de televisie. Ze moest vanavond maar eens zoeken op internet voor welk programma hij werkte.

Die avond tikte Lucie op Google de naam Millo Hermsen in. Hij bleek inderdaad producer en presentator te zijn van een televisieprogramma dat *Nachtgedichten* heette en dat elke nacht vanaf één uur werd uitgezonden. Lucie had nog nooit van het programma ge-

hoord. Dat was logisch, want meestal gingen Jan en zij voor twaalfen naar bed omdat het 's morgens weer vroeg dag was. Ze moest het programma maar eens opnemen, want Jan zou het beslist niet begrijpen als ze om één uur 's nachts nog televisie ging kijken.

Op een avond toen er niemand thuis was – alleen Daisy, haar achttienjarige dochter, zat boven op haar kamer – zette Lucie de dvd-recorder aan en keek aandachtig naar het opgenomen programma. Met bronzen stem droeg Millo gedichten voor die betrekking hadden op de nacht, maar ook op de liefde. Mensen konden opbellen of mailen om te vertellen wat hen uit hun slaap hield; of ze bijvoorbeeld last hadden van liefdesverdriet en daarom de slaap niet konden vatten. Ook mochten ze gedichten aandragen. Als Millo antwoordde, gebruikte hij dezelfde welluidende, haast dichtelijke taal als die waarmee hij zijn mening over Lucies bonbons ventileerde. Als je lang naar de stem luisterde, werd je slaperig, vond Lucie. Ze doezelde een beetje weg. Plotseling ging de deur open en Daisy stapte binnen.

Lucie was opeens klaarwakker. Ze was net te laat om de afstandsbediening te grijpen om over te schakelen op de tv.

‘Waar kijk jij nou naar?’ Daisy keek verbaasd naar de man die op slaapverwekkende toon een gedicht voorlas.

‘O, niets, ik...’ haspelde Lucie.

‘Dat is dat nachtprogramma *Nachtgedichten*! Waarom heb je dat in vredesnaam opgenomen? Sinds wanneer houd jij van gedichten?’

Vervelend dat Daisy nou net binnen moest komen. Had ze dan nooit een moment alleen voor zichzelf, dacht Lucie opeens geïrriteerd. Kon ze dan nooit iets geheimhouden? ‘Ik wilde weten wie die man was,’ antwoordde ze.

‘Millo Hermsen. Betere slaappil is er niet. Als ik echt niet in slaap kan komen, zet ik hém aan en na vijf minuten ben ik, pffft, verdwenen. Maar waarom wilde je eigenlijk weten wie hij was?’ Daisy keek haar moeder nieuwsgierig aan.

‘Die man komt regelmatig bij mij in de winkel. Hij houdt nogal van bonbons. Op een dag gaf hij zijn naamkaartje,’ antwoordde Lucie onwillig.

‘Wat leuk, mam, en wat een reclame. Straks moet je er nog iemand bij nemen die je helpt met het maken van bonbons. Je kunt nu al bijna niet meer aan de vraag voldoen.’